

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ²., 90 Συνών. γ λ ύ τ ι α, γ λ ύ τ ρ ω μ α 1, γ λ υ τ ρ ω μ ό ς, γ λ ύ τ ω μ α 1, γ λ υ τ ω μ ο ν ή 1, γ λ υ τ ώ ρ α 1. 2) 'Αποπεράτωσις, συντέλεισις, τελείωσις έργου σύνθηθ. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Δουλεύομε καὶ δουλεύομε καὶ γλυτωμὸν δὲν ἔχομε σύνθηθ. Οὐ 'ῥ' ἔχουντε γλυτωμὸν οἱ δουλείε (δὲν ἔχουν τέλος οἱ δουλείες) Τσακων. 'Ἡ δουλειά μου γλυτωμὸν 'κ' ἔχει Πόντ. Συνών. γ λ ύ τ ω μ α 2, γ λ υ τ ω μ ο ν ή 2, τ έ λ ε ι ω μ α, τ ε λ ε ι ω μ ό ς, τ έ λ ο ς.

γλυτώνω κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ. Φάρασ. Φλογ.) Πόντ. ('Αμισ. 'Αντρεάντ. 'Αργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγλυτώνω Κύπρ. Πόντ. ('Ἱμερ. 'Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) γλυτών-νω Κύπρ. ('Ελυμπ.) Κύπρ. (Αἰγιαλ. κ.ά.) Κῶς (Καρδαμ. Πυλ.) Ρόδ. Σύμ. Χίος (Καρδάμ. Πισπιλ. Φυτ.) ἐγλυτών-νω Κύπρ. γλυτώνου κοιν. βορ. ἰδιωμ. Εὐβ. ('Αγία 'Ανν. Αἰδηψ. Αὐλωνάρ. 'Ιστ. Κύμ. 'Οξύλιθ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγλυτώνου Μακεδ. (Βρία Γαλατ.) κ.ά. γλυτών-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) γλυτώνω Καππ. (Φερτ.) γλυτούκον ἐν Τσακων. (Μέλαν.) γλυτώνω 'μα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γλυτούκον ἐμ Τσακων. (Καστάν.) γουλτώνω Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον. Σίλατ. Τελμ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κολων. Νικόπ.) γουλτόνω Καππ. ('Ανακ. Μισθ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) κουλτόνω Καππ. (Φλογ. κ.ά.) κουλτόνω Καππ. (Φλογ.) γουλτόνω Καππ. ('Ανακ. Σίλατ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) γουλτόνω Καππ. (Μισθ.) Λυκαον. (Σίλ.) προστ. γλύτω Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Καππ. ('Ανακ. Συνασσ. κ.ά.) Πελοπν. (Δάρα 'Αρκαδ. Δημητσάν. Κλειτορ. Σκορτσιν.) γλύτου Μακεδ. (Πεντάπολ.) Τσακων. (Μέλαν.) γλύτα Πόντ. γούλω Καππ. ('Ανακ. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) γούτω Καππ. (Τελμ.) κούλω Καππ. (Φλογ.) Μετοχ. θηλ. γλυτωμένισσα Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) γλυτωμέν'τ'σσα Πόντ. (Τραπ.) γλυτωκὼ Τσακων. (Χαβουτσ.) λυτεμένος Καππ. (Φάρασ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω καὶ ἐ γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ 'Ελληνιστ. ἐ κ λ υ τ ὶ ὠ. Διὰ τὸν Τσακων. τύπον γ λ υ τ ο ῦ ῥ ο υ ρ ἐ ν ι βλ. Η. Pernot, Dial. Tsakon., 256. 'Ο τύπ. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω καὶ εἰς Δουκ. Σομ. Πβ. Σ. Καψωμ., Byzant. Zeitschr. 51 (1958), 134.

1) Μεταβ., σώζω τινὰ κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Μισθ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. ('Αμισ. 'Αντρεάντ. Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): 'Ο Θεὸς μὲ γλύτωσε ἀπ' τοῦ Χάρου - θεριοῦ - λύκον - σκύλλου τὰ νύχια - τὰ δόντια - τὸ στόμα (ἐκ βεβαίου θανάτου) κοιν. Μοναχὰ οἱ δυὸ ἦτανε παντρεμένοι, τ' ἄλλα ἦτανε μικρούτσικα καὶ χαίρομαι πὺν γλυτώσανε τὸ ψυχάκι τους 'Αγαθόν. Τήνε γλυτώνουνε ἀπὸ τὸ κακὸ Κορσ. 'Ολα τὰ βότανα τσῆ γῆς τὰ ματαχειρίστηκα, γιὰ νὰ τότε κάνω καλὰ τὸν ἄδρα μου, μὰ δὲ δὸν ἐγλύτωσα καὶ τὸν ἔχασα 'Οθων. Παναγίτσα μ', γλύτω τὸ παιδί μου, καὶ θὰ βγῶ ξυπόλυτη σὲ πέντε χωριά κι ὅ,τι μαζέψω θὰν τὸ φέρω 'ς τὴ χάρη σου Πελοπν. (Κλειτορ.) Μὴ γλαίτε, γιατί κανένας δὲ γλυτώνει ἀπὸ τὸ μαῦρο θάνατο Πελοπν. (Ξεχώρ.) 'Επνίγουνδνε 'ς τὸ βοταμὸ τὸ κοπέλι καί, νὰ 'χα μὴ βέσουνε δυὸ-τρεῖς ἄδρες νὰ τὸ γλυτώσουνε, θελὰ 'ναι πνιμένο Κρήτ. (Μαλάκ.) Νὰ εἶνι βλουημένα αὐτὰ τὰ β'νά, νὰ γλυτώσ'ν πουλλές ψ'χές 'Ηπ. (Καταρρ.) Πιτάει τὴν πέτρα κατα'ῆ κι π'λαλάει νὰ γλυτώσ' τοῦ πιδί τ'ς Θεσσ. (Δομοκ.) Τοὺν γλύτουσα ἰκεῖνον κι ξι-γλύτουσα κι 'γὼ Μακεδ. (Χαλκιδ.) Τοῦ γαρπὸ πὺν ἔδασις 'ς τοῦ κατώι σ', τούρι γλύτουσις, τοὺν ἔεις σίγουρον Σάμ.

Νὰ μᾶς γουλτώης ἀπ' ἐροῦ σὰ φθέρια (νὰ μᾶς γλυτώσης ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ) 'Αραβάν. 'Αι-Βλασίτση, γούλτου μι! (ἄγιε Βλάσιε, σῶσε με!) Μισθ. Κορίτθ', ἐγὼ νὰ τὸ φέρω ἓνα γιαιτρικὸ καὶ νὰ τὸ γουλτώσω Φλογ. 'Αι-Χαράλαμπον ἐγλύτωνεν τὰ βερσεμέντζας (= ἐγκύους) 'Αντρεάντ. 'Αι-Γιῶργη, γλύτω με Συνασσ. 'Εγλύτωσέ με ἄσ' σὸν θάνατον ὁ γιαιτρὸν Τραπ. Χαλδ. Ποῖ' νὰ ντὶ γλυτούῃ τ' ἀργὰ ἀπὸ τὰ μάτη ντι; (ποιὸς νὰ σὲ γλυτώσῃ τὸ βράδν ἀπὸ τὴ μητέρα σου;) Μέλαν. Γλυτωκότε 'τά νι τὰ βουβάλια (γλύτωσαν, ἔσωσαν τὰ βουβάλια) Χαβουτσ. || Φρ. Φτηνὰ τὴ γλύτωσε ἢ τὴ γλύτωσε παρὰ τρεῖς ἢ ἀπλῶς τὴ γλύτωσε (ἐνν. τὴν ζώην ἢ ἀπλῶς τὸ κακόν, ἐπὶ τοῦ μόλις σωθέντος ἀπὸ προφανῆ κίνδυνον) κοιν. Τὸν γλύτωσε ὁ Θεὸς (ἦτοι τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἀσθενείας, ἐπὶ ἀποθανόντος) πολ-λαχ. Αἰάολος τὸ ἓνα πὺν γλύτωσα (ἦτοι οὐδὲν διέσωσα) Κί-μωλ. || Παροιμ.:

'Οποῖος φυλάει τὰ παλιά, γλυτώνει τὰ καινούργια (ἢ λογικὴ οἰκονομία ἀποφέρει κέρδος) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² σ. 220. 632.

'Οποῖος κραταίει τὴ γλῶσσα του, γλυτώνει τὸ κεφάλι του Πελοπν. (Σκορτσιν.)

'Αγλύτουσέ μ' ἀπὸν ὥρα, νὰ ζήσουν χίλια χρόνια Μακεδ. (Βρία) || 'Ἀσμ.:

Ἐκληρὸς εἶναι ὁ θάνατος μὰ δούδει κ' εὐτυχία, γιὰτὶ γλυτώνει τὸ κορμὶ ἀπὸ τὴν τυραννία Κρήτ. (Μόδ.)

'Εγὼ γιὰ σένα ἤρθακα, ἐσένα νὰ γλυτώσω κι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θεριοῦ νὰ σὲ ξελεφτερώσω Πελοπν. (Μαχαθ.)

'Αγίε μ' 'Αη Γιῶργη γλύτω' με ἀπ' τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια

νὰ φέρ' ὁκάδες τὸ κερὶ καὶ λίτρες τὸ λιβάνι Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Πουλλάκια μ' ἄγρια κ' ἡμερα, | νὰ μὲ γλυτῶτε σήμερα, ἄγρια καὶ μερωμένα, | γλυτῶτε με καὶ μένα Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.)

'Σ τὰ χέρια σου μπερδεύτηκα καὶ ποιὸς θὰ μὲ γλυτώσῃ; Μεγίστ.

'Απὸ βροδὲς κι ἀπ' ἀστραπὲς κι ἀπὸ χαλάζ' καὶ χιόνι κι ἀπὸ τ' 'Αρβανταίκα ὁ Θεὸς νὰ σὲ γλυτώνῃ

'Αντίπαξ. Παξ. 'Η σημ. καὶ εἰς Μαλάκ., Χρονογρ. 384.7 «τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη... ἀλλὰ ἐγλύτωσόν με». Συνών. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω, λ ε υ τ ε ρ ὶ ὠ ν ω, λ υ τ ὶ ὠ ν ω, ξ ε γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω, ξ ε λ υ τ ὶ ὠ ν ω, ξ ε σ ὶ ὠ ν ω, σ ὶ ὠ ν ω.

2) 'Αμτβ., σώζομαι, ἀπαλλάττομαι ἀπὸ τινος δυσχερέστου, ὀχληροῦ προσώπου ἢ πράγματος κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Μισθ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. ('Αντρεάντ. 'Αργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Γλύτωσα τὸ γράφιμο - τὸν κόπο - τίς φωνές του κοιν. Γλύτωσα ἀπ' τὸ θάνατο κοιν. Δὲ γλυτώνει, τὸ Θεὸ νὰ 'χη πατέρα (εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν δύναται νὰ σωθῇ) κοιν. 'Ἀλλ' αὐτὴ πορηρὴ ἐπρόλαβε κ' ἐβῆκε 'ς τὴ γάμαρά της κ' ἔκλεισε τὴ βόρτα κι ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια της Κρήτ. Γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ ἀμπόδεμα φοροῦσαν ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη ἓνα βρακὶ ἄπλυτο Πελοπν. ('Αρν.) Τώρανες γλυτώσανε οἱ νοικοκυράδες ἀπὸ τὰ γανώματα καὶ γανωματῆδες Πελοπν. (Κοπκν.) Εἶχα ὁμως τῶιπ'νήσου φόριμα κι τοῦ ἰδίου χονδρά σκ'φού-νια 'ς τὰ πονδάρια μ' κι ἀγλύτουσα ἢ καημένους (τῶιπ'νήσου

= ζιπουνήσιο, από ύφασμα κατασκευής ζιπουνιών, σκ'φούνια = περιπόδια) Μακεδ. (Βρία) *Κ' έτς' γλύτουνσι τὸν τσομπανόπ'λου Μακεδ.* (Θεσσαλον.) *'Απάν' 'ς τὰ πεύκια θὰ γαρ-τζαλώνιτι, γιὰ νὰ γλυτώσ'τι, μὰ δὲ θὰ τοῦ καταφέρνιτι Σάμ.* *Γλύτουνσι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα ῶ' ἔχ' οὐ Θιὸς Εὐβ.* ('Αγία 'Ανν.) *Καὶ λένε, ἂν εὖρης ἔν' φακούδ' τιμόξυλο, νὰ γλυτώσης (τιμόξυλο = τίμιον ξύλον) Φλογ.* *'Εγλύτωσεν ἡ μάνα μ' ἀσ' σὸ μάταιον τὸν κόσμον Πόντ.* *'Ετέρεσεν νὰ γλυτών' 'κὶ 'ὰ πορεῖ, ἐσκάλωσεν νὰ λήῃ τὸ πατερνημῶν (εἶδε ὅτι δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ γλυτώσῃ, ἄρχισε νὰ λέγῃ τὸ «πάτερ ἡμῶν») 'Αν-τρεάντ.* *'Εγλύτωσα ἀσ' ἕναν τρανὸν κίντυνον Τράπ.* *'Ασ' σὴ Χάρωνος τὸ στόμαν ἐγλυτώθα Χαλδ.* *Κὰ 'π' ἐγλυτούτδερε (καλὰ πὺ γλύτωσες) Τσακ.* *"Οτισρε ἦταρ, γλυτωκὼ 'ταρ (ὅποιος ἦταν, γλύτωσε) Χαβουτσ.* || Φρ. *'Απὸ τὸ Χάρο δὲ γλυτώνει κανεὶς κοιν.* *'Εγλύτωσα ἀπὸ τοῦ ἀγγέλου - διαβόλου - δρακόντου - θεριοῦ - λύκου - σκύλλου - Χάρου τὰ νύχια - τὰ δόντια - τὸ στόμα - τὴν οὐρὰ (ἐπὶ τοῦ ἀνεπιείκτους σωθέντος ἐκ βεβαίου θανάτου) κοιν.* *Γλύτωσε ἀπὸ κουκκὶ - ράμμα - 'Οβριοῦ σκατὸ - στάχν - τρίχα - παπᾶ χουλιάρι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) πολλαχ.* *Γλυτώνω μὲ γλυκειὰ φωνή (ἀνωδύνως, ἄνευ περιπετειῶν) Κρήτ.* ('Ηράκλ.) *Δά-βολος 'κὶ γλυτώνει ἀσ' σὰ δερᾶ τ' (διάβολος δὲν γλυτώνει ἀπὸ τὰ χέρια του, ἐπὶ ἀνθρώπου πολυμηχάνου) Πόντ.* *'Η σημ. καὶ Βυζαντ.* *Βλ. Σαχλίκ., Στίχ. ἐρμην. ἀφηγήσ.* (ἐκδ. Wagner) *στ. 693 «καὶ κείνη ὁποῦ γλύτωσεν εἰς τὴν οὐραν' τ' ἀγγέλου», Χρον. Μορ. στ. 7072 (ἐκδ. Schmitt) «ὀλίγοι γὰρ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τοὺς 'Αλαμάνους».* β) Διαφεύγω σύνθηθ. καὶ Καππ. (Μισθ.) Πόντ. ('Οφ. Σαράχ. Χαλδ.) Τσακων. (Βά-τικ. Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): *Τίποτα δὲν τοῦ γλυτώνει (ἀντι-λαμβάνεται τὰ πάντα) σύνθηθ.* *"Αραξά 'ς τὸ γραφεῖο τοῦ λο-χαγοῦ καὶ γλύτωσα τὰ καρόνια 'Αθῆν.* *"Εχουνε καὶ λένε πὼς ὁποῖος περνάει ἀπὸ 'κεῖ δὲ ποτάμι δὲ δὲ γλυτώνει τὸ πίνιμα (= πνίξιμο) Πελοπν. (Βερεστ.)* *Τὸ γκλέφτην τὸν εἰ-δαδιν τζαὶ τὸν ἐσταμβάραδιν τζαὶ 'έν τήνε γλυτών-νει Χίος.* *'Επερπάτγιεγ γλή'ορα γλή'ορα γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ἑναζ ζαφτιέ (ἀστυνομικὸ) Χίος (Πισπιλ.)* *"Ητανι πολὺ ἀράθ' μους οὐ Μπλιάτσ'κους κὶ ὅποια γ'ναῖκα ἔβανε 'ς τοῦ μὰτ' δὲ τ' γλύτουνι Εὐβ. (Αἰδῆψ. 'Ιστ.)* *"Εφασαν, μαστόρ' φοβήχαν, ἔφασαν δου, γούλτουσαν τὰ σαμαριές (ἔφαγαν, οἱ μαστόροι ἐφοβήθησαν, τὸ ἔφαγαν, γλύτωσαν τὰ χαστούκια) Μισθ.* *"Εξ' αὐτὰ ὅτσι θὰ κια γλυτούῃ (ἔλεγε, ἐνόμιζε πὼς θὰ γλύ-τωνε) Μέλαν.* || Φρ. *Μοῦ γλύτωσε (διέφυγε τὴν τιμωρίαν μου) κοιν.* *Δὲ μοῦ γλυτώνει (ὅπωςδῆποτε θὰ τὸν τιμωρήσω) κοιν.* *Τίπουτα δὲ γλυτῶν' ἀπ' τοῦ χέρι τ' (εἶναι ἐπιδέξιος καὶ ἱκανὸς εἰς ὅλα) Θράκ. (Αἶν.)* || Παροιμ. *"Οποῖους γλυ-τῶσ' ἀπ' τὴν ὥρα, γλυτῶν' ἀπ' τοῦ χρόνου (ἡ ἀποφυγὴ μιᾶς συμφορᾶς ἐξασφαλίζει μακροχρόνιον πολλάκις ἐπιβίωσιν) Στερελλ. ('Υπάτ.)* || * Ἀσμ.

'Επιάσαν τὴ γυναικα μου μαζί μὲ τὸ παιδί μου

ὁ Βελῆ-Γκέκας τὸ σκυλλὶ δὲ θὰ μοῦ τὴ γλυτώσῃ
Πελοπν. (Σκορτσιν.) γ) *'Εξοικονομῶ, κερδίζω Νάξ.* ('Από-ρανθ.) *Σάμ. κ.ά.: Παίρνω μιὰ φανέλα πρόστυχια γιὰ νὰ γλυτώσω δυὸ-τρεῖς δραχμὲς 'ς τὴ βήχῃ 'Απύρανθ.* *Ζ' μῶναρι οἱ μαννάδες μας κὶ κάναρι μιὰ ζ' μουνσὰ μινάλ', γιὰ νὰ γλυ-τῶν'ρι δ'βίττα β' δίναρι γιὰ τὰ ψηστικά 'ς τ' φουναριὰ Σάμ.* δ) *'Απαλλάσσομαι ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκω Βιθυν. (Παλ-λαδάρ.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Κῶς (Καρδάμ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ζῆ 'κόμη ἡ γλύτωσε Καρδάμ.* *'Εγλύτωσεν ἄρρωστον Τραπ.* || * Ἀσμ.

"Αγιε Νικόλα γείτονα, | ἄς 'ν ἔπαιρνα κὶ ἄς γλύτουνα'
ἄν-Γιῶργη καβαλλάρη, | κάνι μου κὶ σὺ μιὰ χάρη

Τρίκερ. ε) *'Απαλλάσσομαι τῶν ὀδίνων τοῦ τοκετοῦ, γεννῶ*
Καππ. ('Αραβάν. Μισθ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ.: *Γούλτωσε τὸ 'ραῖ-κα (γυναῖκα) 'Αραβάν.* *Γούλτουσεν νύφ' Μισθ.* *Νὰ φύῃ Παραὰ νὰ πὰ' νὰ γουλτώσῃ ἄλλο 'ραῖκα αὐτόθ.* || Φρ. *Νὰ σκάσῃ 'ς τὰ σκιάνις, μὴ πορῇ νὰ γουλτώσῃ (νὰ σκάσῃ 'ς τὸ σκα-μνί, νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ γεννήσῃ ἀρά) αὐτόθ.* *'Αλλαχτάν, μὴ γουλτώσῃ (Θεὲ μου, νὰ μὴ γεννήσῃ ἀρά) αὐτόθ.* *Μὴ τοῦ καλὸ νὰ γουλτώσῃ (μὲ τὸ καλὸ νὰ γεννήσῃς εὐχὴ) αὐτόθ.* 3) *'Εξο-φλῶ ὀφειλὴν Α. Ρουμελ. (Καρ.) Σύμ.: 'Εγλύτωσα τὰ χρῆ' μου Σύμ.* || Φρ. *Δὲ γλυτώνει (ἐπὶ τιμῆς πωλουμένου πρά-γματος εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐξόδων) Καρ.* 4) *Φέρω εἰς πέρας, τελειώνω κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. Μισθ. Φλογ.) Πόντ. ('Αργυρόπ. 'Ιμερ. Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Μέλαν.):* *Γλυτώνω τὸ γράψιμο - τὴ δουλειὰ - τὸ θέρισμα - τὸ πλέξιμο - τὸ σκάψιμο κττ. κοιν.: Τὸ 'χω τὸ γέννημα 'ς τὸ περίσυρμα, δὲν κάνει καιρὸς νὰ τὸ γλυτώσω (περίσυρμα = ὁ τελευταῖος καθαρισμὸς τοῦ σωροῦ τῶν δημητριακῶν καρπῶν εἰς τὸ ἀλώνι) Σίκιν.* *'Εγλύ-τωσες τὸ κέδημάσ-σον 'Αλεμηνάκι (= 'Αλκμηνάκι) Σύμ.* *'Η κόρη σου κοδ-δεῖγει νὰ γλυτώσῃ τὴ σπουδὴδ-δης; αὐ-τόθ.* *Γλυτώσαμε τ'ς ἱλιές Λέσβ. ('Αγιάς.)* *Κάτ' φουδὶς ἀπ' τσ' ξ-ιλιές μ' μὲν'ρι νὰ ξιτ'νάξον ἀκόμα κὶ γλυτόνον πλιά Σάμ.* *Γιὰ νὰ γλυτώσ'τι γλήγορα, πρέπ' νὰ δ'λεύιτι κὶ τ'ς γιουρτάδης Στερελλ. (Αἰτωλ.)* *"Ηλασα, γούλτουσά το (= τὸ ὠργωσα, τὸ τελείωσα) Μισθ.* *Γούλτουναμ' τ' ἄργαδα (= τε-λειώναμε τίς δουλειές) αὐτόθ.* *"Ως τὸ μεθ'μέρ' κουλτώνονμ' το Φλογ.* *ζούλτωσαν καὶ τὸ ἀμπέλ' αὐτόθ.* *'Εγλύτωσα τὰ ἔργατα μ' κὶ ἀναπάονμαι Πόντ.* *'Η δουλειὰ ἐγλυτῶθεν αὐτόθ.* *Γλυτωμένον δουλειάν αὐτόθ.* *Πάντα γλυτωμένος - γλυτω-μένισσα (εὐχὴ πρὸς τελειώνοντα ἔργον τι, πάντοτε μὲ τὸ καλὸ νὰ τελειώσῃς) Κερασ. κ.ά.* *Τ' ἐμέτερα τὰ δουλείας καμ-μίαν 'κὶ γλυτοῦνταν Χαλδ. κ.ά.* *'Εγλυτούκατέ νι τὰ χοῦρα; (ἐτελειώσατε τὸ χωράφι;) Μέλαν.* || * Ἀσμ.

'Αφίνω γειὰ καὶ παίρνω γειὰ καὶ λέω σου ἀντίο,

γλυτόνονν τὰ τραγούδια μου καὶ πάω γιὰ νὰ φύγω

Χίος 5) *'Αμτβ. ἀποπερατοῦμαι, τελειώνω Πόντ.: Τ' ἐμὰ τὰ δουλείας καμμίαν 'κὶ γλυτόν'νε.* 6) *Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν παιδίων, ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος τὴν πλεονεκτικὴν θέσιν εἰς τὴν παιδιάν Μεγίστ.* *'Αντίθ. μ π α ί ν ω κ ά τ ω.*

γλυτώρα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν. Κατσιδ. Σητ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω.

Γ λ υ τ ὶ ὠ μ ὶ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: *Γλυτώρα μοῦ 'τορε ἕνας κλῶνος πὺ τὸν ἤπιασα, εἰδεμὴς ἤθελα πινγῶ Κρήτ.* *"Αμα σοῦ πιάσῃ τὴν κουβέδα, δὲν ἔχεις γλυτώρα νὰ φύγῃς*
Κατσιδ. *Δὲν ἔχω γλυτώρα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόθ.*

Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ὶ ὠ μ ὶ 1.

γλυτωτῆς ὁ, Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω.

'Ο λυτρωτῆς, ὁ σωτήρ.

γλύφα ἡ, 'Αντίπαξ. "Ηπ.(Ζαγόρ. Πάργ. κ.ά.) Θεσσ. (Τρίκερ.) 'Ιθάκ. Κέρκ. Λέρ. Παξ. Στερελλ. ('Αστακ.) βλύφα "Ηπ. ('Αρτ. κ.ά.) Λευκ. Μέγαρ. Στερελλ. ('Αστακ.) βλύφα "Ηπ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ὶ σ.

1) *"Υδωρ ὑφάλμυρον "Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)* *'Ιθάκ.: Αὐτὸ τοῦ νιρὸ εἶν' γλύφα Ζαγόρ.* *Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ φ ᾶ δ α 1.*

